11/01/2023

Terapie integrativă pentru vârstnici la Spitalul Providența

Se deplasează cu greutate, purtând în picioare diagnostice precum osteoporoză, gonartroză, coxartroză sau alte afecţiuni sistemice. Cele mai multe sunt persoane trecute de 70 de ani şi îşi împărtăşesc poveştile de viaţă, greutăţile şi bucuriile la întâlnirile grupului de terapie integrativă derulate în cadrul Spitalului Providenţa din Iaşi. „Dorul doare mai mult decât orice boală. Şi singurătatea. Mai ales singurătatea”, aceasta au mărturisit, în cuvinte diferite, Maria, Veronica, Elena sau Ana, în timp ce pe Ioan sau Constantin îi macină mai ales sentimentul neputinţei.
Au numărat ani, au adunat tristeţi, bucurii, împliniri, au muncit pentru ei, dar mai ales pentru copii, iar acum îşi poartă cu demnitate bolile şi durerile. Împărtăşindu-le şi altor asemeni, parcă devin mai suportabile şi mai uşor de dus. Bolnavii internaţi la Spitalul Providenţa pentru recuperare sau pentru ameliorarea unor afecţiuni, pentru diagnostic ori pentru control nu se bucură doar de profesionalismul cadrelor medicale, ci şi de grija celorlalţi specialişti.

În încercarea de a aduce cât mai multă mângâiere şi a oferi soluţii punctuale, aici

funcţionează un grup de terapie integrativă care propune pacienţilor activităţi terapeutice asociate actului medical: educaţie nutriţională, psihoterapie individuală şi de grup, grup de suport social şi seminarii de spiritualitate creştină. Toate acestea deoarece spitalul promovează medicina integrativă creştină ce tratează omul ca pe un întreg: o creaţie a lui Dumnezeu ce cuprinde, pe lângă trup, şi suflet. „Ne dorim ca persoanele care se internează la noi, pe lângă toată atenţia cadrelor medicale şi terapia specifică, să beneficieze şi de un sprijin real pentru celelalte probleme cu care se confruntă, inevitabil, atunci când suferă de o afecţiune trupească. Pot avea nevoie de îndrumare spirituală şi psihologică, de sfaturi nutriţionale sau de informaţii care să-i ajute să depăşească anumite bariere sociale”, ne mărturiseşte, în timp ce sala se umple încet-încet de participanţi, Emilia Gheorghiasa, asistent social la Spitalul Providenţa din Iaşi.

Bătrânii suferă înainte de toate de singurătate
Cei mai mulţi pacienți se deplasează cu dificultate, semn că se confruntă nu doar cu vârsta înaintată, ci şi cu afecţiuni precum coxartroză, gonartroză, diabet sau diferite tipuri de artrită. „Le-am dus pe toate pe picioare, iar acum au obosit şi ele, săracele”, spune mai în glumă, mai în serios, una dintre persoanele vârstnice sosite la întâlnirea cu asistentul social, înainte de a-şi ocupa, cuminte, locul la o masă rotundă.

Fiecare îşi găseşte, după putinţă, calea, percepe în mod diferit boala, durerea şi de multe ori se poate simţi dezarmat şi dezorientat în faţa unei încercări precum boala trupească. Întâlnirile acestea cu psihologul, nutriţionistul, asistentul social şi preotul capelan au rolul de a comunica şi împărtăşi diferite trăiri, diferite moduri de a trece peste boală, de a se cunoaşte mai mult pe sine ori de a deveni mai atenţi la suferinţele semenilor.

Totuşi, după cele aproape două ore ale atelierului organizat de asistentul social al spitalului, concluzia a fost că vârstnicii noştri, cu mai multă sau mai puţină boală, suferă în primul rând de singurătate. Iar în lipsa copiilor şi a nepoţilor îşi găsesc mângâierea îngrijind o floare, mergând la biserică ori oferindu-şi ajutorul, potrivit puterilor, micii comunităţi în care trăiesc. Totodată, bunicii şi bunicele noastre sunt şi liant între două lumi, îngrijindu-se nu doar de cele pământeşti, ci şi de sufletele plecate, „care au nevoie de rugăciunile noastre”, după cum întăreşte doamna Ana.

Ajunşi la spital pentru recuperare, control sau diagnostic, vârstnicii noştri simt nevoia să vorbească, să mărturisească bune şi rele şi simt o mare uşurătate când sunt ascultaţi. Şi i-am ascultat cu mare luare aminte, iar în Anul omagial al pastoraţiei persoanelor vârst-nice cu atât mai mult trebuie să le facem cunoscute nu doar poveştile, ci şi poveţele, nu doar bucuriile, ci şi tristeţile: se simt uneori

neputincioşi, nu se mai simt apreciaţi şi utili societăţii şi comunităţii în care trăiesc.

Mărturiile pacienţilor

Veronica, Iaşi: „Am trecut prin multe în anul 2021, soţul meu s-a dus în trei zile şi, chiar dacă şi-a dorit să moară deoarece se chinuia cu multe afecţiuni şi nu voia să mă chinuie pe mine, mi-a fost foarte greu. Am primit sprijin moral de la nepoţii mei, strănepoţi, chiar dacă sunt departe de mine, comunicarea este acum uşoară şi mi-au fost aproape, sufleteşte cel puţin. Am vecine bune, care mi-au acordat sprijinul lor, atât cât s-au priceput şi ele, iar faptul că merg la biserică, mă eliberez de povară, mă alină. Trec mai uşor peste suferinţele mele trupeşti şi sufleteşti şi pentru că mai merg în pelerinaje, vizitez locuri noi, dar mai ales pentru că am activitate. Chiar dacă sunt la pensie, am peste 70 de ani, eu încă lucrez, sunt preşedinte de scară şi caut mereu soluţii pentru problemele ivite în bloc. Deoarece locuiesc la oraş, după ce îmi termin de îndeplinit toate atribuţiile, neavând alte treburi în afara celor casnice, mă pun la curent cu tot ce se întâmplă în lume, am învăţat să folosesc calculatorul şi presa o citesc de pe internet. Astfel, sunt conectată la tot ce înseamnă viaţa politică, socială şi acest lucru îmi face bine”.

Elena, 73 de ani: „Mi-au plecat fetele în străinătate, nepoatele şi ele tot în străinătate ca să studieze şi m-am trezit deodată singură. Am plâns ani după ele, însă m-am obişnuit şi cu gândul că trebuie să fiu puternică nu doar pentru mine, ci şi pentru ele, ca să mă găsească tot aici când se întorc an de an. Îmi umplu timpul cu grădiniţa de flori, unde am plantaţi peste 50 de trandafiri de mai multe soiuri, şi tot ce se mai face pe lângă casă într-o gospodărie, însă florile sunt cele care îmi încântă ochii şi inima. Bineînţeles că mă năpădeşte dorul, care mă seacă la inimă, dar merg mai departe cu gândul la ei şi la Dumnezeu. Mă bucură în schimb că şi-au găsit drumul lor, că au un serviciu şi îşi câştigă în mod cinstit pâinea. Bucuria revederii este la fel de mare cum e scârba (supărarea, n.r.) când pleacă din nou… în rest mă însoţesc cu Dumnezeu, merg la biserică, mă rog pentru copii şi nepoţi, mai vin aici la recuperare, unde sunt îngrijită cu multă afecţiune, împărtăşim cu ceilalţi bolnavi de salon bucurii, tristeţi”.

Ana: „Vin la Spitalul Providenţa din 2016, la fiecare şase luni, când durerile sunt mari, vorbesc cu doamna doctor la telefon, mă sfătuieşte, îmi mai schimbă un medicament, comunicăm foarte bine, iar acest lucru îmi dă încredere. Simt că îi pasă de mine. Trebuie să mulţumim şi pentru bine, şi pentru rău. Chiar anumite situaţii rele ne pot aduce un echilibru în viaţă”.

Ioan, 73 de ani, Bivolari: „În anul 2000, pensionar pe caz de boală fiind, cu diferite boli şi cu şase copii, m-am încumetat să înfiez o fetiţă. A spus părintele în biserică, am mers acasă şi am discutat cu soţia, am vorbit şi cu copiii, le-am cerut acordul, şi

am adoptat o fetiţă de doi ani care era încă în scutece. Am îngrijit-o ca pe copiii mei, însă la vârsta de 8 ani a început să aibă momente de răzvrătire, făcea multe lucruri care mă întristau şi nu credeam că voi ajunge la un liman cu ea. Era doar un copil, a fost un stres continuu, pentru că eram responsabili de ce se întâmpla cu ea, purta numele nostru. La 14 ani şi-a revenit total, iar acum, la 20 şi ceva de ani mă bucur de ea, e cuminte, la locul ei, mă bucură că sunt ca fraţii cu ceilalţi şase, are serviciul ei, îşi strânge bănuţul ei şi chiar ne ajută şi pe noi. Vorbim zilnic la telefon, ne vedem foarte des şi sunt mulţumit că are o viaţă bună”.

Constantin, Iaşi: „Umărul acesta mă deranjează, nu mai pot face anumite treburi, sunt neputincios din cauza unui braţ pe care nu-l pot folosi la fel ca odată, dar încerc să depăşesc şi să mă mobilizez”.

Saveta, 80 de ani, jud. Botoşani: „Am opt copii, dintre care o monahie şi un monah. Eu mulţumesc lui Dumnezeu că văd în fiecare dimineaţă lumina zilei. În momentele grele pe care, ca tot omul, le-am avut de-a lungul vieţii, m-au întărit credinţa şi munca. Şi la 80 de ani mă încăpăţânez şi tot mai mişc: prin casă, prin grădină, tot fac treabă, atât cât pot, însă nu pot sta”.

Maria, Iaşi: „Bucuria şi alinarea mi le extrag din Sfânta Împărtăşanie, iar când am o problemă, o strig pe Maica Domnului să nu mă lase. Şi având această credinţă în Dumnezeu, mă simt mai uşoară şi trec mai departe”.

Servicii medicale gratuite pentru persoanele vulnerabile

Prin grupul de suport se dorește sprijinirea persoanei aflate în dificultate nu doar din punct de vedere medical, ci şi ca urmare a situaţiei de boală pe care bolnavul o traversează. „Durerea este simţită în trup, în schimb, suferinţa este o stare de tulburare a sufletului resimţită atunci când apar evenimente care ameninţă integritatea persoanei. Această echipă multidisciplinară completează activitatea medicală şi oferă pacienţilor posibilitatea îmbinării terapiei pentru trup cu o îngrijire profundă a sufletului“, dezvăluie pr. Constantin Cătălin Puiu, preot capelan la Spitalul Providenţa şi unul dintre membrii grupului de terapie integrativă, din care mai fac parte Mirela Zetu – psiholog, Mihaela Brebu – specialist nutriţie şi dietetică, Emilia Gheorghiasa – asistent social.

Pacienţii nu sunt consiliaţi doar cum să accepte un diagnostic, cum să lupte cu boala şi să treacă peste încercările vieţii, ci primesc şi informaţii utile care să le faciliteze accesul la anumite servicii oferite de alţi prestatori sociali atunci când se întorc în comunitate (primărie, direcţia de asistenţă socială etc.). „Sunt persoane care se confruntă cu dificultăți financiare, persoane văduve, mame singure, persoane cu handicap, care nu au posibilitatea să plătească serviciile cu plată (nedecontate prin Casa Naţională de Asigurări de Sănătate, n.r.) și atunci venim noi în sprijinul lor prin Fundaţia Providenţa, întocmim un dosar social și astfel facilităm accesul la serviciile medicale în cadrul spitalului și nu numai“, ne-a spus Emilia

Gheorghiasa, asistent social în Spitalul Providenţa din Iaşi.

Beneficiile grupului de terapie integrativă

Întâlnirile în cadrul grupului de terapie integrativă au debutat în anul 2019, însă, din cauza pandemiei de COVID-19, acestea au fost suspendate până în vara anului trecut, când au fost reluate. Preotul, psihologul, asistentul social şi specialistul în nutriţie constituie echipa de terapie integrativă a Spitalului Providenţa, care completează activitatea medicilor şi a celorlalte cadre medicale.

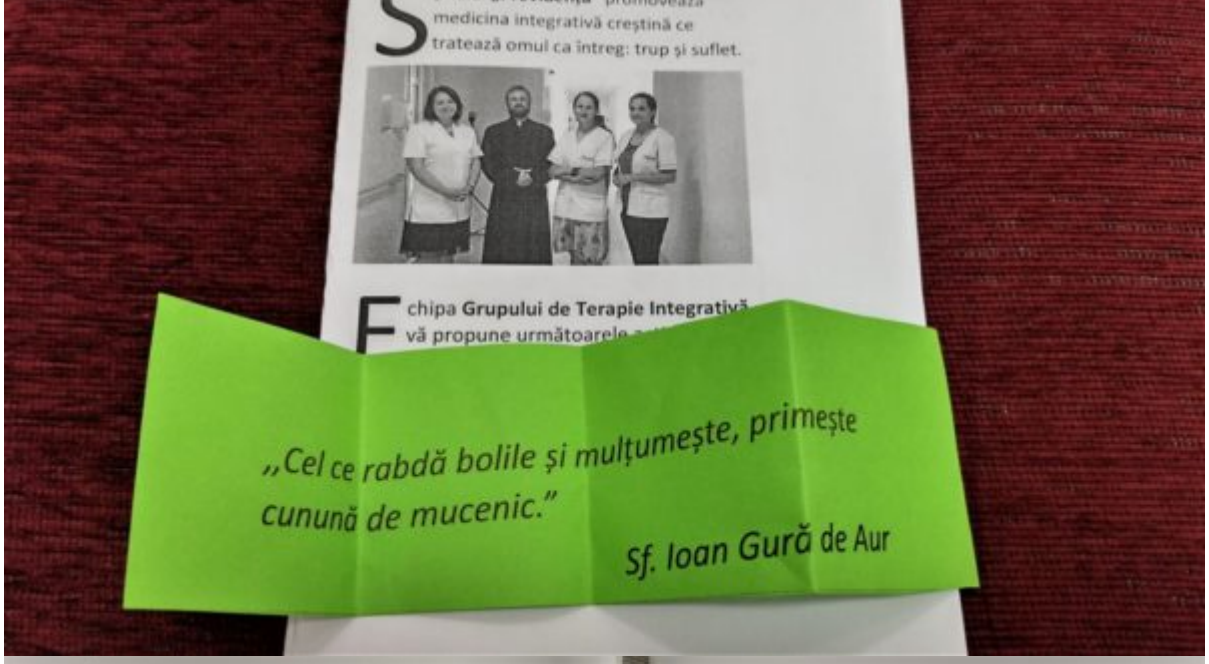
Întâlnirea cu psihologul oferă cadrul potrivit pentru cunoaşterea de sine şi diminuarea temerilor asociate bolilor, dezvoltarea abilităţilor de comunicare şi empatizare, precum şi deconectarea de la suferinţele şi greutăţile curente (consiliere individuală şi de grup), iar asistentul social îi ajută pe bolnavi să găsească modalităţile pentru a face faţă suferinţei asociate stării de boală şi a primi suport în cadrul grupului de sprijin.

Specialistul în nutriţie contribuie la depistarea pericolelor unei alimentaţii greşite, la cunoaşterea beneficiilor unei diete echilibrate şi chiar la realizarea unor reţete de mâncăruri sănătoase.

În cadrul seminariilor de spiritualitate, participanţii aprofundează diverse aspecte ale credinţei creştine, caută şi găsesc, cu ajutorul preotului capelan, un sens de ordin spiritual al suferinţei, aşezând-o înaintea lui Dumnezeu în timpul rugăciunilor şi slujbelor de la capela spitalului. În fiecare miercuri are loc slujba Sfântului Maslu, la care sunt aşteptaţi toţi pacienţii deplasabili.

medicina integrativă creștină ce
tratează omul ca întreg: trup și suflet.
„Cel ce rabdă bolile și mulțumește, primește
cunună de mucenic.”
Sf. Ioan Gură de Aur

PROVIDENTA
medicină de bună credință

ziarullumina.ro